

Необикновена тишина владѣе въ цѣлата гора. Тази тишина се нарушава само отъ непрекъснатото бучене на рѣката, която лжкатуши между скалитѣ. Между здравитѣ борове, които гордо гледатъ къмъ небето, лежатъ и повалени великани. Труповетѣ на хиляди дървета сж прѣснати изъ цѣлата гора. Тѣ сж обречени на пълно изгниване. Тия великани, които сега безпомощно лежатъ по земята — обезобразени и гниеши, нѣкога сж били млади, зелени борове. Весело сж шумѣли тѣ съ своитѣ върхове, изпращали сж поздрави на слънцето, кога изгрява и кога залязва.

При падането нѣкои отъ бороветѣ сж повлекли и своитѣ съсѣди. Други сж увиснали на тѣхнитѣ клоне, безъ да достигнатъ земята. Живи и умрѣли дървета се кръстосватъ, притискатъ се едно къмъ друго, като че ли имъ е било мжчно да се раздѣлятъ.

На нѣкои мѣста тия гиганти образуватъ чудни фигури, огромни кръстове, или висящи мостове.

Тѣ стърчатъ между клонетѣ, подпряни отъ многобройни стебла, или отъ високитѣ скали. Такива висящи мостове често се виждатъ надъ рѣката, спуснали надолу клоне, като плачещи върби.

(Приказка отъ Клавдия Лукашевичъ)

I.

ЕДНА бабичка си имала малка хубава градинка, която много, много обичала. Па и кой ли не обича да си има градинка, да посади зеленчуци, овошки, цвѣтя? Да вижда какъ тѣ цвѣтятъ, зрѣятъ и принасятъ полза.

Щомъ пролѣтътъ се пукнала, бабата събрала своитѣ внучета, откупила работници и обработила градината. Едно по едно растенията почнали да подаватъ главички изъ подъ земята и да се радватъ на хубавото пролѣтно слънце.

Единъ хубавъ слънчевъ день се показало малко зелено стрѣкче и почнало високо да вика съ тънкото си гласче.